

pevnost

edice

Jiří
Mazurek

Město čarodějů

Jiří Mazurek

MĚSTO ČARODĚJŮ

Jiří Mazurek

**MĚSTO
ČARODĚJŮ**

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Jiří Mazurek, 2011

Cover © Lubomír Kupčík & Lukáš Tuma, 2011

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2011

ISBN 978-80-7425-089-7

OČI MAG'REBU

Averot'h je město, Averot'h je řeka protékající městem, Averot'h je turnaj čarodějů v Aréně nad řekou, Averot'h je láska, bolest a rovnost, Averot'h je místo, kde se báje, sny a písňe mění ve skutečnost...

Vzal mě tam můj starší bratr Lokmi v den mých osmnáctých narozenin. Prý abych se podíval do světa. A taky – a to především – abych se stal svědkem jeho slavného vítězství v Turnaji. Ale mezi námi: Lokmi je jen podprůměrný čaroděj, o něco více než vesnický *šprcl* a o hodně míň než *zaklínač*. Však taky pochází ze smíšené rodiny, naše matka je vědma a otec obyčejný rolník. Nedávám mu žádnou šanci. Ale jsem dost moudrý na to, abych mlčel. Přece jen je o půl hlavy vyšší než já.

Putovali jsme na mezcích čtrnáct dní, než se před námi otevřela rovina a sněhobílá hraniční Zeď, táhnoucí se od obzoru k obzoru. Za Zdí končí svět lidí a začíná svět čarodějů.

Uprostřed se Zeď rozestupuje do kruhu, aby pojala čtyři věže, stovky paláců, tisíce uliček a desetitisíce *lidí* i *nelidí*, ustupuje jedinému městu na světě, v němž vedle sebe žijí v míru dvě odvěké rasy, lidé a čarodějové.

Dorazili jsme do města za svítání, právě včas. Začínal první turnajový den.

Den první

Ubytovali jsme se u člověka jménem Kasim, v hostinci vzdáleném od Arény asi hodinu chůze. „Nebo čtvrt hodiny letu tephirem,“ doplnil zavalitý hostinský při pohledu na bratrovo největší zavazadlo.

„Zůstaneme tu týden,“ oznámil mu Lokmi. „A zaplatíme noclehy se snídaní a ustájení mezků. Ale nejdřív si potřebujeme trochu odpočinout, jeli jsme celou noc.“

Pak se otočil ke mně a dloubl mě natěšeně loktem do žeber. „Prospíme se pár hodin a pak vyrazíme do města, Syr'dane. Už se nemůžu dočkat turnaje!“

V duchu jsem si povzdechl. Manýry staršího bratra ho nepouštějí. Ani když už jsem dospělý.

Kasim odložil zástěru a pokynul nám, abychom ho následovali. „K službám, milostpane! U mě budete spokojeni, uvidíte! Pojdte za mnou.“

Prošli jsme výčepem, v němž se u vína bavili lidé i čarodějové, a po schodech vystoupali do patra s ložnicemi. Kasim nás zavedl hned do té první vpravo, Lokmi se natáhl na nejbližším kavalci, srovnal si brašnu pod hlavu a usnul se slastným výrazem ve tváři.

Posadil jsem se naproti. Ono se to lehce řekne, *prospat se*, když vaše postel je v srdci proslulého Averot'hu!

Nechal jsem Lokmiho spát a vyhlédl z okna.

Čtyři nejvyšší věže jsem znal dávno z vyprávění: černá s bílou špičkou je bájná Mag'reb, Mágova Věž; celá zlatá je králova Věž Rodana Třetího; šedá je Ka'tan, Věž čarodějnické Rady; a stříbrná je Sněmovní věž urozených averot'hských rodů.

Averot'h má totiž dvojí správu: Král se Sněmem a Mág s Radou řídí město společně. Oba světy si své záležitosti

řeší samy a ve věcech celého města má každá strana stejný počet hlasů.

Zajímalo by mě, jak to v praxi funguje. S Lokmim jsme také jen dva a nikdy se na ničem neshodneme...

Kolem tří věží kroužilo hejno vran, jen k Mag'rebu se neodvážilo.

Mag'reb...

Zaklínadlo pro malé děti i čarodějná nemluvnata, slovo mocnější nad jakékoli jiné. Nikdy v dějinách prý do ní nevkročila lidská noha, ani ta králova. A jen členové Rady ví, co se skrývá uvnitř.

Ještě něčím je Mag'reb zvláštní: ze všech věží Averot'hu je tou nejvyšší. I Ka'tan, druhá *čarodějná*, o kousek převyšuje obě *lidské*.

Vylezl jsem na půdu, abych měl lepší výhled do ulic a na pověstné averot'hské trhy. Vyrušil jsem přitom hejno holubů, které se s vrkáním vzneslo do vzduchu.

Pozoroval jsem jejich let. Zpočátku zamířili na sever a pak se drželi podél Zdi, ale žádný z nich ji nepřekročil na čarodějnou stranu, z níž přiletěl krkavec a usadil se před holuby. Holubi letěli dál bez jediné známky nervozity. Krkavec udeřil až poté, co ho hejno minulo. Vynořil se ze stínu, uchvátil posledního jedince do pařátů, z holubice vylétlo peří i život, a s krákáním se ponořil zpátky do tmy.

Holubí hejno se v mžiku rozprchlo.

Ten výjev mi nešel z mysli. Byla v něm ukryta určitá symbolika, kterou se mi nedařilo pojmenovat. A když už bylo poznání téměř na dosah, vyrušil mě bratr.

„Syr'dane, kde jsi?“ zavolal zdola jeho ospalý hlas. „Je čas vyrazit do města!“

* * *

„Co říkáš téhle čapce? Nehodí se k čaroději?“ zeptal se Lokmi a nasadil si ji na hlavu.

Zastavili jsme se u krámků s tkaninami, kolem nás procházely stovky lidí a tažných zvířat, a mezi nimi nebo kousek nad nimi se plavně vznášeli čarodějové na svých tephirech, napůl věcech a napůl zvířatech. I Lokmi má jeden takový, už hodně starý, ale neumí na něm moc létat, proto většinou chodí pěšky.

„Myslím, že je příšerná,“ řekl jsem. Čepice měla tvar špičatého kužele, byla loket vysoká, celá černá s modrými hvězdami. „Vypadáš v ní jako vyplašená sova!“

Bratr se zatvářil ublíženě. „Mají ji všichni čarodějové!“

„Ale nepadá jim na nos jako tobě! Asi si ji umí upravit pomocí *kouzel*,“ dodal jsem zlomyslně.

Lokmi moc kouzel neumí. Pokud mě paměť neklame, viděl jsem jen jedno. Proměnil jím jablko v hrušku. Mám opravdu vážné pochybnosti, zda na turnaji uspěje...

Taky jsem si všiml, že když zkouší zboží lidé, trvá jim to mnohem déle než čarodějům. Buď je košile příliš dlouhá, kalhoty těsné, barva vybledlá nebo není v pořádku něco jiného, znáte to. Čarodějové nakupují jinak. Snesou se na rohovitém tephiru těsně nad zem, prohlédnou si šaty, zkříží prsty, řeknou zaklínadlo nebo něco podobného a šaty mají rázem správnou barvu i tvar. A platí lépe než lidé, i když penězi jen zřídka. Snad proto jsou nápisy na všech krámcích v runovém písmu a v lidském jen tu a tam.

„Nestůj tu jako osel!“ rýpl do mě Lokmi a s kyselým výrazem v obličejí vrátil čapku prodavači. „Jdeme dál!“

Prošli jsme kolem stánků s lidským ovocem a zeleninou, koberci, mluvícími ptáky, kovářskými výrobky... A pak mě zaujal krámeček s čarodějnou zeleninou. Jaktěživ jsem něco

takového neviděl: hlízu podobnou mrkvi, ale modře průsvitnou a na pět širokou, melouny s průhlednou kůrou, aby bylo vidět dovnitř, černožlutě žíhané bobule velikosti vejce.

„Co to je?“ zeptal jsem se prodavače-čaroděje a ukázal na duhový výhonek ve tvaru trojúhelníku.

„*Sa'né*. Zahání únavu. Na jedno sousto můžete pracovat celý měsíc, mladý pane,“ řekl dokonalou lidštinou starý čaroděj a přimhouřil své černé oči bez bělma.

Čarodějové nemají zorničky jako lidé. Jejich oči jsou celistvé a mohou měnit barvu podle nálady. Lokmi má hnědé oči s nezřetelným, ale dobře patrným bělmem. Přece jen je z poloviny člověk.

„Neblbni!“ zašeptal mi bratr do ucha a zatáhl mě zezadu za rukáv. „Víš, kolik to stojí!“

„Děkuju,“ řekl jsem prodavači a nechal se odtáhnout pryč.

„Copak, že by se ti chtělo do práce?“ pokračoval Lokmi posměšně. „A nezdržuj, nebo do Arény dorazíme pozdě!“

„Líbí se mi tu,“ bránil jsem se. „Líbí se mi, jak čarodějové a lidé žijí společně. Že spolu dobře vycházejí.“

Na trhu spolu obchodovaly obě rasy a nezřídka se přitom ozýval uvolněný smích.

„Samozřejmě,“ řekl Lokmi a ani se na mě nepodíval. S nataženým krkem už vyhlížel Arénu. „Na tom není nic divného,“ pokračoval. „Vezmi si jako příklad víno: čarodějové neumějí víno pěstovat, ale rádi ho pijí. Tak si ho na trhu koupí a zaplatí zaříkadlem, které pěstiteli zvýší úrodu a zažene plísň a špačky. Je to oboustranně výhodné. Podívej!“ vykřikl najednou vzrušeně. „Támhle je Aréna!“

Zůstal jsem užasle stát.

Aréna nevypadala jako jiné budovy, které jsem v životě viděl. Klenula se ve dvou obloucích do výšky sta stop, bílá jako slonovinová kost. Až na to, že nešlo o žádnou slonovinu.

Aréna je totiž nepředstavitelně obrovská, dokořán otevřená *dračí tlama*...

* * *

Sedadla v Aréně nejsou příliš pohodlná, ale to není důležité. Máte pěkný výhled na plochu pod sebou, a to už důležité *je*.

Systém soubojů mi vysvětlil Lokmi. Kupodivu spolu nebojují dva čarodějové, ale tři. Jde o takzvaný *magický truel*. Čarodějové totiž pokládají číslo tři za nanejvýš magické. Proto má plocha Arény trojúhelníkový půdorys, každý čaroděj má svůj Roh.

Čaroděj může během truelu zaútočit na libovolného ze svých soupeřů nebo i na oba najednou. Vítěz truelu postupuje do dalšího truelu. A tak dále, až zůstane jediný vítěz. Ten pak může vyzvat na souboj člena Ka'tanu nebo dokonce samotného Mága. Vyhraje-li, stane se členem Ka'tanu, nejvyšší čarodějnické rady. Pokud by vyzývatel porazil samotného Mága, stal by se sám Mágem, Nejvyšším z čarodějů.

Ale to je jenom teorie, Mága nikdo nevyzve. Jeho moc je i pro čarodějnou mysl příliš velká a nepochopitelná.

Někdy mě bratr bere téměř za sobě rovného, jako dnes. Příznávám, že bez něj bych se v soubojích příliš neorientoval. Některé totiž končí dřív, než vůbec začnou. Viděl jsem čaroděje, který bez příčiny odkrácel ze svého Rohu rovnou na tribunu, a to truel ještě ani pořádně nezačal.

„Soupeř na něj seslal kouzlo lhostejnosti,“ zasvětil mě Lokmi. „Je skutečně zákeřné, protože se ti najednou nic nechce a všechno je ti jedno.“

Jiný čaroděj šikovně vychýlil na něj namířené kouzlo na třetího, který se v bolestech svalil na zem a musel vykřiknout: „*Bailé!*“ Což znamená, že souboj vzdává.

„Viděl jsi to?!“ zašeptal Lokmi vzrušeně. „To byl skvělý trik!“

Někteří čarodějové si se svými protivníky pohrávali k pobavení kolegů i lidí. Proměňovali je v nejrůznější zvířata, kaluže vody nebo beztvarou kaši, zapalovali je nebo nechávali s hromovým rachotem explodovat, rozebírali je na zrnka nebo nutili plazit se po zemi jako užovky. Jiní zase měnili svou podobu a útočili na soky v podobě draků, kentaurů a jiných příšer. Vítěze pak označil malý dráček zvaný Skw'r plivnutím hořlavé sliny pod nohy.

Bylo to opravdu úžasné divadlo.

Na tribunách pro lidi se ozýval aplaus, na tribuně čarodějů klepání hůlkami o zem. Jen nejvyšší řada čarodějnické tribuny zůstávala zticha. Tam seděli členové Ka'tanu, někdy zvaní Půlmágové. Mezi nimi i samotný Martell Spálený, hlava Rady, Vrchní ka'tan, démonický čaroděj s dlouhými rudými vlasy, šedýma očima a černou polovinou obličeje.

„To zranění mu způsobil Gaél Sivý, svržený Mág,“ pošeptal mi Lokmi. „V památném finálovém souboji před více než dvaceti lety. Tehdy byl Gaél poražen a vyhnán do *Nebytí*, zatímco vítěz, Ver'del Šedivý, se stal novým Mágem. A Martell jeho pobočníkem a Vrchním ka'tanem.“

Jak jsem pochopil, byl to jediný souboj, v němž byla povolena smrtící kouzla. Ta jsou při turnaji přísně zakázaná. A každý poražený čaroděj je na konci dne vrácen do své původní podoby, takže zase o tolik nejde. Trochu jsem se uklidnil. Mám jen jednoho bratra a mám ho rád, i když je občas nesnesitelný...

Lokmi se ke mně znovu naklonil. „Není to úžasné?!“ zašeptal. „Zítra i pozítří si ještě odpočinu a pak se přihlásím do posledního truelu!“

Už jsem se zmínil, že můj bratr je nejen přehnaně sebevědomý, ale také kromobyčejně paličatý?

* * *

V podvečer se z Arény valily davy lidí. Čarodějové to měli jednodušší, nasedli na tephiry a rozletěli se do všech stran. Klopýtal jsem setmělou ulicí, přemýšlel o turnaji, lidech a čarodějích, až jsem v té tlačenci ztratil bratra z dohledu. Nějaká žena vykřikla, otočil jsem se za hlasem, zakopl a spadl do něčeho měkkého...

Ozvalo se slabé zahihňání a příjemný ženský hlas řekl: „Nikdy bych si nepomyslela, že se mi budou muži vrhat do náruče!“

„Omlouvám se,“ zamumlal jsem. To děvče mě opravdu chytilo. „Někdo do mě strčil a zakopl jsem o dlažební kostku. Je tu hrozná tlačenička.“

Znovu se zasmála. „To je v pořádku. Hlavně, že jsi celý.“

Měla dlouhé rozčepýřené vlasy, nosík trochu nahoru a veliké hnědé oči. Opřeli jsme se o zeď a nechali se obtékat proudem chodců.

„Byl jsi se podívat na turnaji?“ zeptala se.

„Byl. Je to úžasné! Ale v tom mumraji jsem ztratil bratra.“

I v té tmě jsem poznal, že zbledla. „Můj bratr se taky ztratil během turnaje,“ řekla tiše. „Před dvěma lety.“

„A našla jsi ho?“

„Ne.“

Její pohled sklouzl někam za mě, mimoděk mi stiskla paži. Ohlédl jsem se. Nad davem lidí se vznášel čaroděj.

„Musíme pryč,“ rozhodla dívka a táhla mě za ruku do postranní uličky.

„Ale proč?“ nechápal jsem. „Je to jen čaroděj. Ty se ho bojíš?“

Položila si ukazováček na rty. „Tiše! Podívej se na pásek na jeho pravém předloktí. Je červený. Ten čaroděj je Martellův strážce. Něco jako králův dráb. Musím zmizet!“

Čaroděj nás zahlédl a hlava jeho tephiru se otočila k nám.

„Ale proč?“ zopakoval jsem.

„Nic není, jak se zdá být!“ řekla rychle. „Sundej si klapky z očí! Pozítří o západu slunce pod Havraním mostem!“ otočila se a rozplynula v houstnoucí tmě.

„Jak se jmenuješ?“ zašeptal jsem do prázdna.

Nevím, jak mě mohla slyšet. Ale odpovědělo mi slabounké zašumění, jako když voda teče strání: „*Elisssssaaaaa...*“

* * *

Přemýšlel jsem o jejích slovech snad do půlnoci, kdy už jsem byl opět s bratrem.

„*Nic není, jak se zdá být,*“ řekla. Ale co tím myslela? A proč se bála toho čaroděje? Nikdy jsem neslyšel, že by čaroděj napadl člověka.

Převrátil jsem se na kavalci na druhý bok.

Elisa...

Kdo vlastně je? Provedla snad něco, že se musí skrývat? A proč se chce se mnou sejít? Líbím se jí? Má tak krásné oči, že by se v nich člověk rozplynul...

Lokmi spal čelem ke mně a hlasitě chrápal. Přetáhl jsem si polštář přes uši. Než jsem usnul, probleskla mi hlavou poslední myšlenka.

Co myslela těmi klapkami na očích?

Den druhý

Zařídil jsem se Elisinou radou a skutečně jsem zjistil zajímavé věci, které mi první den unikly. Zaměřil jsem se na čaroděje, protože lidi už znám.

Předně: čarodějové nemají uši. Zřejmě je ani nepotřebují, neboť i tak slyší lépe než lidé. Všichni nosí dlouhé vlasy a při jídle používají *widel*, příbor, kterým mohou podle přání krájet, napichovat i nabírat omáčku. Jedí tiše a nikdy nekřičí, a to ani v případě, že vypili celou láhev vína. Neválejí se po zemi a nežebrají v ulicích. To je doména lidí...

Čarodějové nejčastěji nakupují látky, výrobky ze železa a šperky. Představa, že si čaroděj vykouzlí obratem ruky truhlu plnou zlata patří do pohádek. Záležitost s železem je komplikovanější. Nevím, jestli je to pravda nebo pouhá pověra, ale tvrdí se, že čaroděje železo pálí, a proto se ho nemohou dotknout holou rukou. Nevím. Viděl jsem jen jednoho čaroděje, jak nakupuje podkovy, ale ten měl na rukou rukavice.

Zajímavé je i srovnání počtu lidí a čarodějů. Řekl bych, že na jednoho čaroděje připadá asi deset lidí. Není jich tu moc a chvílemi si člověk připadá jako v normálním lidském městě. Dokud ovšem nezvedne hlavu a nespátří na obzoru Mag'reb zapíchnutou do mraků a čaroděje na tephirech křižující oblohu.

Kývnul jsem na Lokmiho, aby na mě počkal, a zamířil ke krámku se šperky. Elisa nenosila žádnou ozdobu.

Něco bych jí mohl koupit, uvažoval jsem, když se přede mě vecpal šedovlasý čaroděj v karmínovém plášti.

„Pane, já jsem tu byl dřív!“ ozval jsem se rázně.

Svět v jediném okamžiku ustrnul, ulice ztichla. Lidé i čarodějové, kteří ještě před chvílí stáli všude kolem mě, na-

jednou někam zmizeli. V mrtvolném tichu jsme zůstali před stánkem sami dva, jen já a rudý čaroděj...

Čaroděj se ke mně pomalu otočil, jakoby nemohl uvěřit takové drzosti. Byl o hlavu vyšší a o celé věky starší. Jeho oči neměly konkrétní barvu, přelévala se v nich zelená, hnědá a černá. Zahlédl jsem v nich růst Mag'reb a tlamu příšerné bestie, která se na mě vrhla v uragánu ledového větru...

Zježily se mi chloupky na krku a couvl jsem o dva kroky.

Čaroděj přimhouřil víčka, vědoucne přikývl a jeho pohled se projasnil do mléčně bílé, bestie i Mag'reb se rozplynuly. „Potkáme se v Aréně, chlapče,“ řekl, vzal si zboží, safírové náušnice, a velkou rychlostí zmizel z dohledu na největším tephiru, jaký jsem kdy spatřil.

Zvláštní...

Nevím proč, ale v nejhorší chvíli, v té, v níž zavanul mrazivý víchř, jsem se zaměřil na jeho prsty, jakoby to byl nějaký prastarý, dávno ztracený instinkt.

Ale čaroděj žádné neměl! Všechny jeho prsty byly uříznuté téměř až k dlani!

Do ulice se vrátil život a šum vzrušených hlasů, jen můj bratr zíral za čarodějem s otevřenou pusou. „Víš, kdo to byl?“ zeptal se, když mu čelisti sklaply zpátky na místo.

Poškrábal jsem se na bradě. „Ne.“

Lokmi mě počastoval užaslým pohledem. „Setkal jsi se s Mágem, Syr'dane!“

* * *

„Proč mluvil o Aréně? Já přece nejsem čaroděj! Nehodlám se zúčastnit turnaje. Měl to poznat na první pohled! Copak *vypadám* jako čaroděj?“ rozčílil jsem se cestou. Musel

jsem nějak zamluvit to zvláštní chvění, které mi ne a ne vyprchat z těla.

„Bud' rád, že se ti nic nestalo,“ odpověděl můj bratr. „Mohl tě proměnit třeba ve svini. Nebo kupu hnoje.“

„No, to asi jo,“ zabručel jsem.

„Pořád na tebe musím dávat pozor!“ postěžoval si. „Stejně jako doma na statku. Kdy už konečně vyrosteš?!“

Stiskl jsem pevně zuby. Slíbil jsem matce, že se nebudeme hádat. Ale můj pohled musel být pořádně našťvaný!

* * *

„Všiml sis, že všichni čarodějové nosí dlouhé pláště?“ zeptal se Lokmi v přestávce mezi souboji.

„Jo.“

„A víš proč je nosí?“

„Ne!“

Nesnáším, když mě někdo poučuje!

Lokmi se vítězně usmál. „Protože většina kouzel se tvoří *prsty*, bratříčku! Pokud kouzlo nechceš prozradit předčasně, je nejlepší pořídít si dlouhý rukáv. A taky vysoký límec, aby soupeř nezahlédl amulety, z nichž čaroděj čerpá svou sílu.“

Zamrazilo mě.

Kouzlí se prsty... Ale Mág nemá jediný celý prst!

„Myslel jsem, že na kouzlení je hůlka.“

Proč jsem se mu díval zrovna na prsty?!

„To si myslí většina lidí. Ale není to tak. Sleduj toho čaroděje v červeném!“

Opravdu. Červený čaroděj zkřížil prsty způsobem, jakým to žádný člověk nedovede, a jeho soupeř po levici začal doutnat modrým ohněm. Pokusil se kouzlo *odklonit* na

třetího čaroděje, celého v bílém, ale ten ho předstihl a bez milosti seškvařil.

V aréně zůstali stát už jen dva muži. Měřili se pohledem a zvažovali nejlepší taktiku. A pak se zablesklo tak silně, že jsem skoro oslepl, a do uší mě bolestivě udeřil hrom. Oblak kouře se rozplynul a odhalil bílého čaroděje. Po červeném nezůstalo nic...

Skw'r se rozhlédl na všechny strany a pak plivl pod nohy bílého. Vítěz sklidil potlesk, krátce se uklonil a uvolnil místo další trojici.

„Začíná to být nuda,“ řekl jsem. *Kéž už by bylo zítra večer!*

Lokmi přestal nadšeně tleskat a udiveně se na mě podíval. „To bylo mistrovské kouzlo, nevděčníku!“

Zkřížil jsem paže na hrudi. „Je to děsná nuda!“

„A to říká člověk, který se včera dokázal ztratit v jediné ulici!“ vyčetl mi.

„Neztratil jsem se! Nechtěl jsem se mačkat. Prostě jsem počkal, až ostatní odejdou!“

Samozřejmě jsem mu o Elise neprozradil ani slovo.

Tak mě napadá...

„Proč tu nesoutěží také ženy? Myslím čarodějky?“

Bratrovo čelo se svařilo intenzivním pátráním v paměti. „Čarodějky v Aréně nesoutěží, zabeďněnče!“ utřel mě můj milý sourozenec. „To už bys měl vědět! Nechápu, jak můžeme být stejné krve!“

„Dík za odpověď,“ řekl jsem a vstal. Nenechám se urážet, ani bratrem ne. „Jdu na prohlídku města!“

Lokmi to neví, ale opravdu *nejsme* jedné krve. Matka mi to řekla těsně před tím, než jsme odjeli. Přišla za mnou do stáje, kde jsem právě nakládal oba mezky, rozhlédla se, jestli jsme sami, a pak se mi svěřila se svým tajemstvím: že mě

s tátou osvojili, když byl Lokmi ještě příliš malý na to, aby si něco pamatoval.

Prý jsem přiletěl na tephiru, na tom, který má teď Lokmi, což je podivné, protože neznám jediný případ, kdy by tephir vzlétl s člověkem. Ale asi to tak bude. Z dětství si vybavuji sny, v nichž letím tmou do neznáma, vítr mě štípe do očí a přitom ke mně mluví zvláštní hlas...

V každém případě prý nemám Lokmimu nic prozrazovat, dokud nenastane správný čas. Také tvrdila, že mě pouští z domu jen proto, že jí to našeptal jakýsi ohnivý anděl. A že prý se nemám bát *očí Mag'rebu*. Nevím, co tím matka myslela, ani co doopravdy slyšela, je už hodně stará a občas popletená. Políbila mě na čelo a musel jsem jí slíbit, že dám pozor na sebe i na bratra.

Prodíral jsem se uličkou k východu z Arény a lidé mi neochotně uhýbali.

Spíš by měl dávat pozor on na mě, matinko, jsem přece mladší, napadlo mě. Ohlédl jsem se. Ale Lokmi si hleděl souboje a ani se na mě nepodíval.

Povzdechl jsem si, ale hned se mi vrátila lepší nálada.

Možná potkám Elisu už dnes...

* * *

Byl jsem tak naivní... Stejně tak jsem mohl hledat jehlu v kupce sena! Do hostince jsem se vrátil po setmění a Lokmi se mnou nepromluvil ani slovo. Má na to plné právo. Turnaj už mě nezajímá, ani Mág ani Averot'h.

Zítرا uvidím Elisu!

Lehl jsem si na pryčnu, ale místo spánku se dostavil neodbytný pocit, že toho *nejpodstatnějšího* jsem si nevšiml.

Něco mi uniklo. Ale co by to mohlo být? Je to něco s čaroději?

Den třetí

Ráno zkoušel Lokmi kouzlit, ale raději jsem jeho výkon nekomentoval. Nejzajímavějším kouzlem bylo to, při kterém seslal sám na sebe tak dávivý kašel, že jsem ho musel praštit pěstí do zad, aby se neudusil. Dost ho to zabořelo. Takže spolu zase nemluvíme.

Po obědě jsme zamířili každý jinam. Lokmi se vydal do Arény a já ke králově věži a k palácům, na obhlídku toho nejskvělejšího, co kdy v Averot'hu vytvořily lidské ruce.

Alespoň mi uteče čas do večera...

* * *

Havraním mostem se osaměle proháněl vítr, po lidech nebo čarodějích nebylo ani památky.

Dorazil jsem na místo setkání už před soumrakem. Cesta vedla podél zákrutů řeky přímo do srdce Averot'hu, k Mag'rebu, a ve vzdálenosti asi jedné míle od Věže se pak stáčela k lidské části Zdi.

Zblízka jsem pochopil, proč do Mag'rebu nikdy nevstoupila lidská noha a ani tam nikdy nevstoupí. Mag'reb má jen jeden vstup, titěrné okénko pod samotnou špičkou, proslulé Mágovy dveře. Museli byste mít křídla nebo tephir, abyste se k nim dostali.

Pod mostem něco šustlo.

Srdce mi poskočilo a vzápětí se rozpádilo šílenou rychlostí.

Elisa!

Tentokrát se role obrátily. Polekala se, když jsem uvolnil spršku kamínků, v šeru klopýtla, tak tak jsem ji zachytil...